

Hans oldemor "blev hentet" i dødsøjeblikket Nu forsker han i livet efter døden

Sognepræst Rolf Slot-Henriksen har siddet ved i hundrevis af dødslejer og samlet beretninger fra døende, pleje-personale og personer, der har haft en dødsoplevelse og vendt tilbage til livet. Det er blevet til fire bøger, hvor han fortæller om en række fænomener, som optræder i dødsøjeblikket

■ I årtusinder, måske millioner af år, ja, næsten fra øjeblikket, vi kravlede ud af ursumpen, har det store spørgsmål været det samme: Men så sker undertiden det, at en flig trækkes til side, og mennesker med særlig følsomhed på åndelige områder og sansernes åbenhed får en anelse om en anden verden – en kosmisk, anden

bevidsthed – og tit sker det lige præcis i dødsøjeblikket.

Rolf Slot-Henriksen er sognepræst i Bredballe ved Vejle. Det har han været siden 1977, men endnu længere har han beskæftiget sig med fænomener, som kan opstå i dødsituationer. Talrige samtaler med syge og døende patienter, mennesker, der har været klinisk døde, og plejepersonale på hospitaler er blevet til fire bøger om dødsoplevelser, og han er efterspurgt foredragsholder og kursusleder. Og hjemme i præstegården opbevarer han i tusindvis af beretninger af supernaturlig art, som han har lyttet til og nedskrevet.

Sognepræsten er efterhånden gået hen og blevet en slags specialist i nær dødsøjeblikke, og det har faktisk aldrig været hans mening. Det skyldes dårlig samvittighed, fortæller han, en skyldfølelse af ikke at stå til, da hans døende bedstemor havde brug for et svar. Døden opfattes i dag almindeligvis som noget rent biologisk, dvs. fravær af hjertelugt og elektriske impulser i hjernen. Det har aldrig været så svært at do som i vor tid, fordi døden er et tabu, man helst undgår. Et tabu i den ensomme, sterile død blandt maskinerne. Mange af de beretninger, Rolf Slot-Henriksen har indsamlet, synes at følge et fast skema: Personer, der skinner hvidt og udstråler glæde, møde med pårørende, et forklaret, gyldent lys, der

har fokus på et hjørne af rummet, på et eller andet usynligt, og i dødsøjeblikket havde udtalt ordene: "Se, der kommer han for at hente mig".

– I resten af sit liv havde hun spekuleret over disse ord og aldrig fortalt andre om det. Min bedstemor døde fredeligt og roligt, men jeg folte, at jeg ikke havde slået til i det afgørende øjeblik. Tre år senere sad Rolf Slot-Henriksen hos en gammel fisker, der lå på det sidste. Familien var samlet om dødslejet, og pludselig slog den bevidstløse mand øjnene op, rettede blikket mod et hjørne i stuen og sagde klart og tydeligt: "Se, der kommer han for at hente mig". Så faldt han bagover og var død.

– Den samme situation, de samme ord. Det satte nogle tanker i gang hos mig. Døden opfattes i dag almindeligvis som noget rent biologisk, dvs. fravær af hjertelugt og elektriske impulser i hjernen. Det har aldrig været så svært at do som i vor tid, fordi døden er et tabu, man helst undgår. Et tabu i den ensomme, sterile død blandt maskinerne. Mange af de beretninger, Rolf Slot-Henriksen har indsamlet, synes at følge et fast skema: Personer, der skinner hvidt og udstråler glæde, møde med pårørende, et forklaret, gyldent lys, der

strømmer i møde, og en fornemmelse af stor fred. Det, der interesserer ham, er de mere usædvanlige oplevelser.

Selv har han kun haft en usædvanlig oplevelse. Til gengæld havde han den to gange. – Jeg stod i entreen her i præstegården, da jeg pludselig hørte musik, en slags musik. Jeg aldrig havde hørt for, en art overjordiske toner, nærmest et bølgende hav af vibrationer. En øjeblik troede jeg, at jeg havde glemt at slukke for radioen, så jeg gik en tur rundt om huset,

men musikken blev ved at følge mig og hældte ind i kirken, som jeg mente, var det sidste sted, denne forunderlige musik kunne komme fra. Og så holdt den op. Jeg aner ikke hvor længe, det stod på. – 14 dage senere oplevede jeg nøjagtig det samme.

Engle uden vinger

I vindueskarmen i præstens arbejdsværelse står en stor bevinget træengel og ser over mod kirken. På væggen hænger snesevis af engle. De er malede, og Rolf Slot-Henriksen er mesteren. Men i de beretninger, han ikke nedskrevet, har engle heller ikke vinger. Og de siger heller ikke noget. De åbenbares som værelse eller lydbringer. Et eksempel har han i sin egen by, Bredballe, hvor en familie sidder omkring aftensmåtiden. Pludselig viser

tre lysende skikkelser sig. De ser dem alle og genkender den midterste som bedstefaderen. De to andre tolkes som engle. De bliver forskrækkede og ringer til Fyn, til bedstefaderen, som er død præcis det minut, familien så ham i stuen i Bredballe.

I andre tilfælde har de pårørende og den døende oplevet det samme. En af de beretninger, der er havnet i Slot-Henriksens blå bog, er historien om en mand, hvis kone lå døende på et hospital. Hun kunne kun lige dreje hovedet og bevæge øjnene, men ægtemanden ser så pludselig, at hun ser ud til at have fået øje på noget. Så ser han det samme. En skikkelse, som træder frem og tager hans kone i hånden. I det øjeblik døde hun. Der er mange af den slags beretninger og Rolf Slot-Henriksen afviser, at de kan være fortalt af sensationslyst, for som han siger: – Religøse oplevelser herhjemme er ensbetydende med afvisning og latterliggørelse. Derfor tier mange med deres oplevelser.

Andre er tvrige efter at bortforklare, repræsentation, eller mange mener, at forklaringen på, at f.eks. mennesker, der er blevet genoplivet efter en klinisk død og kan fortælle om tunneloplevelsen og lysfænomener, er den enkle, at der i hjernen i dødsøjeblikket frigøres endorfiner, der har den effekt, eller at patienten i dødsøjeblikket har været medicineret. Andre mener, at der er tale om onsketænkning.

Kontrolmulighederne er begrænsede, men Rolf Slot-Henriksen har siddet ved så mange dødslejer og lyttet til så mange beretninger, at han ikke er i tvivl om, at døende eller pårørende kan have disse erfaringer af paranormal art, for ofte falder den døendes og de pårørendes oplevelser sammen.

Kollektive oplevelser

Døende ser undertiden personer, som de ikke kan vide er døde, og specielt i de såkaldte ud af kroppen-oplevelser kan personer beskrive detaljer, som de ellers ikke kan vide, enten fordi de er besvimelede, ligger på operationsbordet eller f.eks. på bunden af en sø i forbindelse med drukneulykker.

Et eksempel fra Slot-Henriksens arkiv drejer sig om en midaldrende mand med hjertestop, som døde i klinisk forstand. "Pludselig blev jeg følelsesløs", fortæller han, "lydene blev fjerne, men jeg havde fuld bevidsthed. Jeg svævede i været og så tydeligt en sygeplejerske komme ind, hun ser på min livløse krop, drejer et nummer på telefonen, og øjeblikket efter kom et par læger og endnu en sygeplejerske færende. Jeg svævede i et lys, der syntes at gennemstrøme alt. Jeg så andre mennesker, som jeg ikke kendte, men befandt mig i en atmosfære af fredfyldt ro, stille glæde og kærlighed".

For Rolf Slot-Henriksen er der ingen tvivl om, at der

▲ – En masse beretninger fra dødsøjeblikke er stort set identiske. Med tunnel- og lysoplevelse, musik, møde med åndede, skønede og fornemmelser af stor fred, og dem skriver jeg ikke mere ned. Det er de usædvanlige oplevelser, der fascinerer mig, siger Rolf Slot-Henriksen

i forbindelse med dødsoplevelsen og ud af kroppen-oplevelserne "sker en spaltning mellem bevidsthed og det fysiske legeme". Han tror ikke på reinkarnation, men på at vi alle kun får ét liv. Når f.eks. mennesker, der har været klinisk døde, genoplevs og genindtages af deres krop, er det ifølge Slot-Henriksen sandsynligvis fordi de, her på jorden, mangler at fuldføre en opgave.

Rolf Slot-Henriksen er som sagt en meget populær foredragsholder, og når han efterfølgende besvarer spørgsmål, får han tit fornemmelsen af, at folk vil have ham til at udskrive en slags blancocheck på paradiset.

Selv er han ikke bange for at do, men mere spændt på at få be- eller afkræftet sine tanker om døden som begyndelsen til evigheden.

Of Ole Boje Foto: Karl Ravn
redaktionen@familiejournalen.dk

▲ – En masse beretninger fra dødsøjeblikke er stort set identiske. Med tunnel- og lysoplevelse, musik, møde med åndede, skønede og fornemmelser af stor fred, og dem skriver jeg ikke mere ned. Det er de usædvanlige oplevelser, der fascinerer mig, siger Rolf Slot-Henriksen

I mere end 40 år...

...har sognepræst Rolf Slot-Henriksen forsket i, hvad der sker for mange mennesker i dødsøjeblikket. Han har interviewet døende, personer, som er blevet genoplivet efter en klinisk død, pårørende, plejepersonale på hospitaler og institutioner, præster og læger.

Han har nedskrevet over 1.000 beretninger og har udgivet bøgerne "Der er mere mellem himmel og jord", "En god død" og "Dødsoplevelsen 1 og 2".

Danmark har især nu adfærdsmæssigt Martinussen-Larsen været en aktiv forsker, men amerikanerne Morris Rawlings og Raymond Moody er de to internationale forfattere, som er hyppigst citerede, når talen falder på, hvad der sker i det øjeblik, sjælen forlader sit jordiske hylster. Men interessen for dødsøjeblikket og nær dødsoplevelser går langt tilbage i tiden. Det er måske, der enten selv har virke i sygepleje eller måske tilknyttet klostre, der på den tid også fungerede som lokale sygehuse, som har nedskrevet observationer og beretninger om dødsøjeblikke, og de ældste, kendte samlinger af litteratur om dødsoplevelser går tilbage til ca. år 700.

► Som regel er der stuvede fuldt, når Rolf Slot-Henriksen optræder som foredragsholder. Folks nysgerrighed efter, hvad der kan ske med os efter døden, er tilsyneladende umættelig. – Ofte får jeg fornemmelsen af, at tilhørerne vil have mig til at udskrive en blancocheck på, at man kommer himlen, som præsten sagde

PS Hvis du selv kender til usædvanlige dødsoplevelser, er du velkommen til at kontakte Rolf Slot-Henriksen, Molsgaardvej 38, Bredballe, tlf. 75 81 87 50 eller via mail RCSH@KM.dk